

ΑΠΟΘΗΚΗ ΤΩΝ ΩΦΕΛΙΜΩΝ ΚΑΙ ΤΕΡΙΝΩΝ ΓΝΩΣΕΩΝ.

Αριθ. 11.)

(1848. Μάιος.)

Η ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΑ.

ΕΙΚΟΝΩΝ ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ.

Ἡ Μελαγχολία.

Ἡ εἰκὼν αὕτη εἶναι ὄλως συμβολικῆ. Τοιαῦται δὲ ἀλληγορικαὶ εἰκόνες εὐρίσκοντο τὸ πάλαι εἰς διαφόρους ναοὺς τῆς ἀρχαιότητος· τοιαύτη εἶναι ἡ εἰκὼν ἣν περιέγραψε καὶ ἄφησεν εἰς ἡμᾶς Κέβης ὁ Θεβαῖος φιλόσοφος. Τοιαύτας εἰκόνας περιγράφει ὁ Ἀθηναῖος Φιλόστρατος, εὐρισκομένας κυρίως εἰς τὰς στοὰς τῶν μεγάλων πόλεων· ἡ δὲ παρούσα εἰκὼν οὕσα νεωτέρα, εἶναι κατὰ μίμησιν, ὅσον ἔνεστι, τῶν τοιαύτης φύσεως ἀρχαίων εἰκόνων.

Καὶ πρὸς μὲν τὰ ἀριστερὰ τῆς εἰκόνης φαίνεται ὁ οὐρανὸς μετὰ τοῦ τόξου τῆς Ἴριδος, ἐπὶ δὲ νέφους λύκος κρατῶν δέλτον φέρουσαν ἐπιγραφὴν Λατινικοῖς γράμμασιν « MELENCOLIA » ἤτοι, μελαγχολία· ἄνωθεν δὲ τῆς δέλτου ταύτης παριστᾶται ὁ ἥλιος ρίπτων τὰς ἀκτίνας αὐτοῦ.

Οἱ ἀρχαῖοι φυσιολόγοι διὰ τῆς λέξεως μελαγχολία ἐνόουν τὴν αὐξῆσιν ἐνὸς τῶν ζοικειῶν τῆς ἀνθρώπινου φύσεως, συγκειμένης, ὡς οὗτοι ἐφρόνουν, ἐξ αἵματος, φλέγματος, χολῆς καὶ μελαίνης χολῆς· τὴν αὐξῆσιν λοιπὸν τοῦ στοιχείου τούτου, ἦτοι τῆς μελαίνης χολῆς, καὶ τὰ ἀποτελέσματα αὐτῆς ἐκάλουν μελαγχολίαν· εἰς τὸ πάθος τοῦτο ὑπέκυψαν οἱ μεγαλύτεροι ἄνδρες τῆς ἀρχαιότητος καὶ ὡς ὁ Ἀριστοτέλης ἀναφέρει « ὅσοι περιττοὶ γαστέρας, ἢ κατὰ φιλοσοφίαν, ἢ ποιητικῆν, ἢ πολιτικῆν, ἢ τέχνην· καὶ οἱ μὲν οὕτως ὥστε λαμβάνεσθαι τῆς ἀπὸ μελαίνης χολῆς ἀρρώσθημασιν, οἷον λέγεται τῶν τε ἡρωϊκῶν τῶν περὶ τὸν Ἡρακλέα. Τούτοις ἐκφρασεὶ γίνεται τοῖς ποσιν ὡς συνέβη τῷ Ἀυσάνδρῳ. Οὕτω μελαγχολικὸς ἐγένετο ὁ Αἴας καὶ Βελλεροφόντης, ὧν ὁ μὲν ἰσοστατικὸς ἐγένετο παρτελῶς, ὁ δὲ τὰς ἐρημίας ἐδίωκε· καὶ ἄλλοι πολλοὶ τῶν ἡρώων ὁμοιοπαθεῖς γίνονται τούτοις, ἔτι δὲ Ἐμπεδοκλῆς, καὶ Πλάτων καὶ Σωκράτης ταυτὰ ἔπαθον. Οἱ πλεῖστοι τούτων λάρνοι εἰσὶ, σκληροὶ καὶ αἱ φλέβες ἐξέχουσιν. Οὐκ εἰσὶ δὲ πάντες οἱ μελαγχολικοὶ σκληροὶ, οὐδὲ μέλαρες, ἀλλ' οἱ μᾶλλον κακόχνημοι. »

Καὶ ὁ μὲν κρατῶν τὴν δέλτον λύκος ἐμφαίνει τὸ ἀντικείμενον τῆς ἀλληγορίας· ὁ δὲ ἀκτινοβολῶν ἥλιος, τὴν διάχυσιν τοῦ φωτός, πρὸς ἐξήγησιν τοῦ σκοτεινοῦ μέρους τῶν συμβολικῶν εἰκόνων καὶ τῶν διαφόρων πλασμάτων καὶ φαντασιῶν, ὅσας ἀναφέρουσιν οἱ ἀρχαῖοι περὶ τῆς μελαγχολίας.

Ἐκ δὲ τοῦ δεξιῦ μέρους τῆς εἰκόνης φαίνεται γυνὴ καθημένη, φέρουσα πτέρυγας καὶ χιτῶνα ποδήρη καὶ ἀλληγοροῦσα τὴν μελαγχολίαν· καὶ ἐπὶ μὲν τῆς κεφαλῆς ἔχει στέφανον ἐκ κλάδων ἐλαίας καὶ ἀρκεύθου· ἐπιστηρίζουσα δὲ τὴν σιαγόνα αὐτῆς καὶ ρίπτουσα γοργὰ βλέμματα διὰ τῶν μεγάλων αὐτῆς ὀφθαλμῶν, καὶ οἷον θεωροῦσα καὶ σκεπτομένη, προσπαθεῖ νὰ περιγράψῃ διὰ τῆς ἐν τῇ χειρὶ αὐτῆς γραφίδος τὰς βαθυτάτας ἐννοίας τῆς φύσεως. Ἐκ τῆς ποικίλως κεκοσμημένης ζώνης αὐτῆς δι' ἱμάντου πλατυσήμου, ἐκδίδονται πλέγματα, δι' ὧν κρέμανται διάφορα κλεῖθρα· ἡ ζώνη αὐτῆς ἐστὶ πεποικιλμένη διὰ κοσμημάτων μαργαριτοειδῶν μὲν πρὸς τὰ ἄνω, σταυροειδῶν δὲ πρὸς τὰ κάτω· ὁ δὲ ἱματισμὸς αὐτῆς πολυειδής, κυματουμένων τῶν πτυχῶν τοῦ ἱματίου πचनाχόθεν· ἡ εἰκὼν αὕτη τῆς γυναικὸς ἐμφαίνει τὴν φρόνησιν αὐτῆς, ἦτοι τὸ διανοητικὸν μέρος τῆς ψυχῆς καὶ τὰς διαφόρους πνευματικὰς ἐργασίας αὐτῆς· τὴν δὲ κεφαλὴν ἔχει κεχωρισμένην κατὰ τὸ ἄνωθεν τῆς κόμης, ὡς μυθολογεῖται ἡ κεφαλὴ τοῦ Διὸς, ὅτε τῷ πελέκει τοῦ Ἡφαίστου βλήθεισα ἀνέφηνε τὴν Θεάν τῆς σοφίας· τοῦτο δὲ ἐπλάσθη ἐπίτηδες ὑπὸ τοῦ τεχνίτου τῆς εἰκόνης, ἵνα σημανῆ τὴν ἐκπόρευσιν τῶν ἐννοιῶν, ἐμφαινομένην ὑπὸ τοῦ κλάδου τοῦ ἐλαιοφόρου δένδρου, τὸ ὁποῖον λογίζεται ἡ τροφή τοῦ λύχνου· οἱ δὲ ἐξαρτώμενοι πλόκαμοι αὐτῆς, σημαίνουν τὰς διαφόρους ἐννοίας· τὰ δὲ ἀπὸ τῆς ζώνης ἐξαρτώμενα διάφορα κλεῖθρα, τὴν ἄνοιξιν καὶ ἐξήγησιν πολλῶν ἀποκρῦφων τῆς φύσεως· ἡ δὲ ἐξήγησις αὕτη, γινομένη διὰ τῆς σειρᾶς τῶν φαινομένων τοῦ κόσμου καὶ, καθὼς ἔλεγεν ὁ Τυανεύς Ἀπολλώνιος « ὁ ὀρθὸς ναὸς λέγει διὰ τῆς πρώτης λύσεως τὴν σειρὰν τῶν ἐνεργειῶν τῆς φύσεως » ἐξεικονίζεται διὰ τῆς ταινίας ἐξ ἧς οἱ κλωσσοί, δι' ὧν τὰ κλεῖθρα ἐξήρτηνται καὶ ἐπὶ τῆς ὁποίας φαίνεται εἰδὸς τι ἀναβάθρων ἐμφαινουσῶν, ὅτι ὁ ἀνθρώπινος νοῦς κατὰ βαθμὸν καὶ διὰ τῆς ἀρετῆς φθάνει εἰς τὸ ὑψηλότερον μέρος τῶν ἐρευνῶν τῆς ἀληθείας. Τῆς δὲ ἐπὶ τῆς χειρὸς αὐτῆς γραφίδος ἡ μὲν ἄνω ἄκρα κεκόσμηται σχήματι σφαιρικῷ, ἡ δὲ ἑτέρα καλύπτεται ὑπὸ τοῦ χιτῶνος τῆς γυναικὸς· διὰ δὲ τοῦ συμβολικοῦ τούτου καλάμου ἐμφαίνεται ἡ περιγραφή τοῦ παντός καὶ τὰ μυστήρια τῆς φύσεως, ἅτινα

εἰσι κεκρυμμένα ἐν τῇ ἐπὶ τῆς γραφίδος σφαίρα καὶ ὑπὸ τὸν πέπλον τῆς γυναικός.

Ἐμπροσθεν τῆς γυναικός ταύτης φαίνεται καθήμενος νεανίας τις, οὗ τὰ μέλη, καὶ μάλιστα ἡ ὑπερμεγέθης κεφαλὴ, οὐδόπως ἀναλογουσι τῷ λοιπῷ αὐτοῦ σώματι· ὁ νεανίας οὗτος φαίνεται πτερωτός, καὶ τοῦτο σημαίνει ὅτι οἱ στοχασμοὶ καὶ αἱ νοεραὶ ἐργασίαι τοῦ σκεπτομένου καὶ μελαγχολοῦντος πετοῦσι τῇ δεξιῇ. Ἐπὶ δὲ τοῦ μετώπου αὐτοῦ εἰκονίζονται ρυτίδες, ἐμφαίνουσαι τὸν μόχθον τῶν στοχασμῶν, ὡς καὶ ὅλον τὸ σχῆμα αὐτοῦ δεικνύει ἄνδρα τετραχωμένον ταῖς φροντίσι· κἀθηται δὲ συνεσταλμένος, κεκυρῶς ταῖς φροντίσι, ὡσεὶ γέρων, φέρων κύλινδρον δέλτου εἰς τὴν δεξιάν αὐτοῦ καὶ ἔχων πόδας ἐξογκωμένους, ὡς εἰσι συνήθως οἱ τῶν μελαγχολικῶν, οἱ καθεστηκυῖαν ζωὴν ἄγουσιν· ὁ νεανίας οὗτος εἶναι ἐνταῦθα εἰς αὐτὸ τὸ σχῆμα, ἵνα δείξῃ ὅτι αἱ παράκτιροι καὶ υπερβολικαὶ φροντίδες καὶ μέριμναι καταγρησάσκουσι τὸν ἄνθρωπον, καὶ τοι νέον ὄντα κατὰ τὰ ἔτη, καὶ τρόπον τινὰ κατακάμπτουσαι τὸ εὐθές καὶ νεανικὸν σῶμα αὐτοῦ ὁμοιοῦσιν εἰς κυρτοῦ γέροντος θύλακον. Τρέφουσι δὲ μόνον τὴν κεφαλὴν, ὡς γινομένων ἐνταῦθα τῶν διανοητικῶν ἐνεργειῶν, ὣν τὸ ἀποτέλεσμα, κατὰ τὸν φυσιολόγον Γάλλ, ἐστὶν ἡ ἐξόγκωσις τῶν διαφόρων ὀργάνων τῆς κεφαλῆς, καὶ τοῦτο κατὰ φυσικὸν λόγον· διότι ὅποιον μέλος τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος περισσότερο ἐργάζεται, ἐκεῖνο καὶ περισσοτέραν τροφὴν καὶ ἐκτύλισιν λαμβάνει.

Ἄνωθεν τῆς κεφαλῆς τοῦ νεανίου παριστᾶται κίων ὄρειοῦ ρυθμοῦ, ἀφ' οὗ ἐξήρτηται σταθμός, οὗ ἡ μία πλάστιγξ κλίνει καὶ βαρύνει ἐκ τοῦ μέρους ἔνθα ἡ πτεροφόρος γυνή, ὡς ἔχουσα τὸ ἀντίρροπον αὐτῆς μακρύτερον· τοῦτο δὲ σημαίνει ὅτι ὁ φροντίσι τρυχόμενος καὶ μελαγχολῶν σταθμίζει ἐν ἑαυτῷ τὰ πάντα, προσθέτων τὰ βάρη διὰ τοῦ νοός ποτὲ μὲν ἐπὶ τῆς μιᾶς, ποτὲ δὲ ἐπὶ τῆς ἄλλης πλάστιγγος. Καὶ μολονόντι ἡ δεξιὰ πλάστιγξ φαίνεται μακρύτερα, ὡς ἀνεφέραμεν, μολοντοῦτο ὁ ζυγὸς τοῦ σταθμοῦ κλίνει πρὸς τὰ ἀριστερά· δεικνύει δὲ διὰ τούτου τὴν φυσικὴν πρὸς τὰ δύσκολα κλίσιν τοῦ μελαγχολοῦντος.

Ἄνωθεν δὲ τῆς κεφαλῆς τῆς γυναικός παριστᾶται

κλειψύδρα κομφῶς κατασκευασμένη· τὸ δὲ χρονόμετρον τοῦτο τῶν ἀρχαίων ἐτέθη ἐνταῦθα, διὰ τὴν σημασίαν, ὅτι ὁ μελαγχολῶν οὐδαμῶς διέρχεται τὰς ὥρας αὐτοῦ ἀνεπαίσθητως ἀλλὰ πεφροντισμένως· τοῦτ' αὐτὸ εἰκάζεται καὶ ἐπὶ τοῦ γνώμονος, ὃς παριστάνεται ἐπὶ τῆς κλειψύδρας ταύτης.

Πλαγίως τῆς κλειψύδρας καὶ ἐπίσης ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς γυναικός παριστᾶται τετράγωνος δέλτος φέρουσα δεκαεξὶ κύβους, ἀνά τέσσαρας εἰς ἐκάστην πλευράν· ὁ πρῶτος κύβος φέρει τὸν ἀριθμὸν 6 καὶ ὁ τελευταῖος τὸν ἀριθμὸν 1· ὁ ἀριθμὸς 6, ἐθεωρεῖτο παρὰ τοῖς ἀρχαίοις (καθὸ διπλάσιος τοῦ τρία) ὡς ἀριθμὸς τέλειος· ἡ δὲ μονὰς ὡς ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος παντὸς πράγματος, φέρουσα ἐν ἑαυτῇ τὴν ἀρχὴν, τὸ μέσον καὶ τὸ ἄκρον· ἦτοι, τὸ ὑπερτατον, τὸν λόγον αὐτοῦ, καὶ τὸ πνεῦμα· τὰ περὶ ἐξηγήσεως ἀριθμῶν ἔγραψαν ἐπισταμένως διάφοροι τῶν ἀρχαίων καὶ κατὰ τὸν μεσαιῶνα αὐτόν· τὸ δὲ νὰ ἐξηγήσωμεν τὴν ἔννοιαν ἐκάστου ἀριθμοῦ, ἐγγεγραμμένου εἰς τὸν πίνακα τοῦτον, εἶναι ἔργον ἐκτὸς τῶν ὀρίων τοῦ συγγράμματος ἡμῶν· τοῦτο μόνον λέγομεν, ὅτι ἡ δέλτος αὕτη τῶν ἀριθμῶν ἐτέθη ἐνταῦθα διὰ τὴν φανερώση, ὅτι τοῦ μελαγχολοῦντος ὁ νοῦς εὐρίσκεται πάντοτε καταβεβηθισμένος εἰς στοχασμοὺς ἀπεράντους, ὑψηλοὺς καὶ δυσκόλους, ἀλλὰ πάντοτε ἐδραίους, ὡς ἐμφαίνουσι τὸ τε σχῆμα τῆς δέλτου αὐτῆς καὶ τῶν ἐν αὐτῇ κύβων.

Ἄνωθεν δὲ τῆς δέλτου ταύτης παριστᾶται κώδων μέγας ἀφ' οὗ ἐξήρτηται καλώδιον· ὁ δὲ κώδων οὗτος ἐτέθη ἐνταῦθα διὰ τὴν σημασίαν τὴν συνεχῆ καὶ ἀλεπάλληλον νοεράν ἐργασίαν τοῦ μελαγχολοῦντος καὶ ὡς ὁ κώδων, ἡ ἡ Δωδωναῖα μάλιστα, διὰ τοῦ βαρυήχου αὐτῶν πλήττουσαι τὰ ὦτα τῶν ἀνθρώπων ἀναπολοῦσιν εἰς αὐτοὺς τὴν ἰδέαν τῶν ἀντικειμένων, οὕτως εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ μελαγχολοῦντος πᾶν περιστατικὸν φέρει βαθείας ἐντυπώσεις ἐπὶ τοῦ λογισμοῦ αὐτοῦ.

Πρὸς τὸ κάτω μέρος τῆς ἑδρας τῆς γυναικός φαίνονται ἐγκεχωραγμένα διάφοροι γραμμαῖ, αἱ μὲν ὀριζόντιοι αἱ δὲ κάθετοι. Καὶ αἱ μὲν ὀριζόντιοι εἶναι δώδεκα, ἐμφαίνουσαι τοὺς δώδεκα μῆνας τοῦ ἐνιαυτοῦ, αἱ δὲ κάθετοι εἰσὶν εἰκοσιτέσσαρες, ἐμφαίνουσαι τὰς ὥρας τοῦ ἡμερονοκτιῶ· τόσον δὲ αἱ πρῶ-

ται, ὅσον καὶ αἱ δεύτεραι ἀλληγοροῦσι τὴν ἀδιάκοπον ἐργασίαν τοῦ νοερῶς ἐργαζομένου ἀνθρώπου· ἐπὶ δὲ τῶν καθέτων γραμμῶν φαίνεται δίφορος τις σημαίνων τὸ ἔδραϊον τῶν νοημάτων μετὰ τὰς συνεχεῖς καὶ ἀλλεπαλλήλους ἐργασίας τοῦ ἀνθρώπου.

Ἐπίσης παρὰ τὴν ἔδραν τῆς γυναικὸς παρίστανται σχήματά τινα ὁμοίμορφα πασσάλους καὶ ἤλοις, ἐμφαίνοντα καὶ ταῦτα τὴν ἐνέργειαν τῶν μεγάλων φροντίδων τοῦ μελαγχολοῦντος καὶ τὴν ἐπὶ τῆς ὑγείας αὐτοῦ προξενουμένην φθοράν.

(ὕπὸ Κ. Π.)

Ἡ ΥΠΟ ΔΥΟ ΣΥΖΥΓΩΝ ΔΙΑΦΙΛΟΝΕΙ- ΚΟΥΜΕΝΗ ΓΥΝΗ.

Ὁ Ἰωσήφ Γορέττος, υἱὸς ῥάπτου τινὸς ἐν Ῥώμῃ, νέος φύσει εὐφυῆς, χαρίεις καὶ φιλόπονος καὶ λαβῶν ὀπωσοῦν καλὴν ἀνατροφὴν, καθ' ὅσον ἠδύναντο νὰ συνδράμωσιν εἰς τοῦτο οἱ χρηματικοὶ πόροι τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, εἴλκυσε τὴν καρδίαν τῆς νέας Ἀγγελικῆς, μονογενοῦς θυγατρὸς τοῦ Ἀντωνίου Κάλλα, πλουσίου ἐμπόρου τῆς πόλεως ταύτης, πρὸς τὴν ὁποίαν ἔτρεφε παιδιόθεν σφοδρὸν ἔρωτα· ἐπειδὴ δὲ ὁ πατὴρ τῆς νέας μαθὼν παρὰ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ τὴν πρὸς τὸν Γορέττον κλίσιν αὐτῆς καὶ ἐρευνήσας καὶ πληροφορηθεὶς περὶ τῆς καλῆς ἠθικῆς διαγωγῆς τοῦ νέου, συγκατένευσε καὶ ὑπεσχέθη εἰς τὴν Ἀγγελικὴν νὰ ἐνώσῃ αὐτοὺς εἰς γάμον, οἱ δύο ἐρασταὶ ὤμωσαν πρὸς ἀλλήλους αἰώνιον πίστιν.

Ἄλλὰ ταυτοχρόνως ἢ ἐν Ἰταλίᾳ στρατολογία τοῦ Ναπολέοντος κατέγραψε τὸν Ἰωσήφ Γορέττον εἰς τὰ ὑπὸ τὴν ὑπηρεσίαν αὐτοῦ Ἰταλικά τάγματα, μεθ' ὧν ἀνεχώρησεν ἐκ τῆς Ῥώμης· ἢ πρὸς τὴν Ἀγγελικὴν τελευταία ἐπιστολὴ τοῦ Γορέττου, γεγραμμένη ἐκ Βερολίνου ὑπὸ ἡμερομηνίαν 10 Μαρτίου τοῦ ἔτους 1812, εἰδοποιεῖ αὐτὴν, ὅτι τὸ χρέος τῆς ὑπηρεσίας καὶ ἡ ἐπιθυμία τοῦ νὰ κατασταθῇ διὰ τῆς δόξης τῶν ὀπλων μᾶλλον ἄξιος αὐτῆς, ἠνάγκασαν αὐτὸν ν' ἀκολουθήσῃ τὸν Ναπολέοντα εἰς τὴν κατὰ τῆς Ῥωσσίας ἐκστρατείαν· ὑποσχόμενος δὲ ὅτι θέλει ἀναγγέλλει τὰ κατ' αὐτὸν δι' ὧν τὸ δυνατόν συνεχῶν ἐπιστολῶν, ὅπου καὶ ἂν εὑρεθῇ, ὡμνεν ὅτι θέλει φυλάξει αἰωνίως πιστὸν τὸν πρὸς αὐτὴν εἰλικρινῆ αὐτοῦ ἔρωτα.

Ἡ μετ' ὀλίγον ἐπακολούθησασα καταστροφὴ τῶν Γαλλικῶν στρατευμάτων ἐν Ῥωσίᾳ ἔφερε τὸν τρόμον καὶ τὴν ἀπελπίσιν εἰς τὴν ψυχὴν τῆς εὐαίσθητου Ἀγγελικῆς· ὁ πατὴρ αὐτῆς ἔγραψεν εἰς διάφορα μέρη ζητῶν πληροφορίας περὶ τῆς τύχης τοῦ Γορέττου, πολλοὶ τῶν ἀκολουθησάντων τὴν ἐκστρατείαν ταύτην Ἰταλῶν εἶχον ἤδη ἐπιστρέφει εἰς τὴν πατριὸν ἐστίναν, ἄλλοι διασκορπισθέντες εἰς διάφορα μέρη τοῦ κόσμου εἰδοποίησαν τοὺς φίλους αὐτῶν περὶ τῶν κατ' αὐτοὺς, ἀλλ' οὐδεμία εἰδήσις ἐφαίνετο οὐδαμῶθεν περὶ τοῦ Γορέττου, ἢ δὲ γενικὴ ἰδέα εἶχεν ἀποφασίσει, ὅτι ἀναμφιβόλως ἐτάφη ὑπὸ τὰ πάχη τῆς Ἀρκτου.

Κατὰ δὲ τὸ ἔτος 1815 ὁ πατὴρ τῆς Ἀγγελικῆς ἤρηξε νὰ παρακινή τὴν θυγατέρα αὐτοῦ εἰς τὸ νὰ νυμφευθῇ τινὰ τῶν πλουσιῶν νέων τῆς Ῥώμης· ἀλλ' ἢ Ἀγγελικὴ, καὶ τοι ἤδη ἀπληγισμένη περὶ τῆς ἐν τῇ ζωῇ ὑπάρξεως τοῦ ἐραστοῦ αὐτῆς, δὲν ἠθέλησεν ὁμως οὐδόλως νὰ συγκατανεύσῃ εἰς τοῦτο· ὁ δὲ πατὴρ αὐτῆς ὑπέργηρος ἤδη ὦν καὶ ἐπιθυμῶν νὰ ἴδῃ πρὶν ἢ ἀποθάνῃ νυμφευμένη τὴν μονογενῆ αὐτοῦ θυγατέρα, εἶχε καταστήσει εἰς τὴν ἐσχάτην ἀμηχανίαν βλέπων τὸ ἀμετάθετον τῆς Ἀγγελικῆς· ἐπὶ τέλους περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ 1821, ἢ Ἀγγελικὴ εἶτε ὑπέικουσα εἰς τὴν πατρικὴν ἐπιθυμίαν, εἶτε καμφοθεῖσα ὑπὸ τοῦ πανδαμάτορος χρόνου, συγκατένευσε καὶ συνεζεύχθη εἰς γάμον μετὰ τοῦ Βικεντίου Περόνου, εὐγενοῦς Ῥωμαίου.

Καὶ ὁ μὲν πατὴρ τῆς Ἀγγελικῆς ἀπέθανε τρεῖς μῆνας μετὰ τὸν γάμον τοῦτον. Κατὰ δὲ τὸν Ἀπρίλιον μῆνα τοῦ ἔτους 1822 ἢ σύζυγος τοῦ Βικεντίου Περόνου περιπεσοῦσα εἰς ὀξείαν νευρικὴν ἀσθένειαν, ἐτελεύτησεν εἰς τὰς 17 τοῦ ἰδίου μηνός.

Ὁ δὲ Ἰωσήφ Γορέττος περιπεσὼν εἰς διαφόρους τύχας, μετὰ τὴν ἐν Ῥωσίᾳ καταστροφὴν τῶν Γαλλικῶν στρατευμάτων καὶ καταπτώσας μέχρι τῶν ἐνδοτέρων μερῶν τῆς Σιβηρίας, μόλις ἠδυνήθη νὰ ἐπανακάμψῃ τότε καὶ εἰσῆρχετο εἰς τὴν Ῥώμην τὴν αὐτὴν ἡμέραν καὶ ὥραν, καθ' ἣν ἢ Ἀγγελικὴ ἐκομίζετο νεκρὰ εἰς τὸν τάφον.

Ἡ θεὰ μεγαλόπρεπος νεκρικῆς συνοδίας ἠρέθισε τὴν περιέργειαν τοῦ Γορέττου, ὅστις ἐρωτήσας τινὰ τῶν διαβατῶν περὶ τοῦ ὀνόματος καὶ τῆς οἰκογενείας